

ПЛАЦЕБО

Хауърд Питман

ПРЕДИСЛОВИЕ

Речникът определя “placebo” като “безвредно лекарство, без истински лечебен ефект, предписано, за да се успокои пациентът”. Това е лекарство, предписано повече за психическото успокоение на пациента, отколкото за реален ефект върху болестта му или като болкоуспокояващо. Докторите ни казват, че ако знаем, че сме лекувани с такова лекарство, то не работи. В умовете си ние трябва да мислим, че това е истинско лекарство и че има силата да ни излекува. Ако пациентът вярва в това, то за това лекарство се знае, че направо върши чудеса в много случаи, които не могат да бъдат излекувани по друг начин. Лечението с плацебо всъщност е само приемане на безвредно вещество, но в ума на пациента то е истинско. За да може този вид лечение да работи, докторът трябва да убеди пациента за действието на лекарството. Приятелю, казвам ти, че това е “лечението”, което повечето християни на думи използват днес. Докторът, който предписва това “лекарство”, е самият Сатана. Той дава на “пациента” една привидно хубава религия, плитки преживявания, прошепва в ухото му полуистини и тогава казва на “пациента”, че това е истина и че това е всичко, от което той се нуждае. “Пациентът” като се е подлъгал от Сатана, вярва в това и продължава по щастливия си път, като заявява на всички, че се е новородил, че спасението му е истинско и че това преживяване е всичко от което се нуждае. Доктор Сатана позволява на “пациента” си да продължава да ходи на църква и му позволява да взима участие във всичко, като например в хвалението, да води в молитва, да води неделно училище и дори да проповядва. Той позволява на “пациента” да върши всичко това и дори да прави заключения във връзка с християнството му само на думи, дори да говори за спасителната сила на Исус. Да, той позволява на “пациента” да прави всичко това и да говори всичко, но с едно изключение. Това изключение е, че “пациентът” не може да живее живота, който той изповядва с устата си. “Пациентът” не вижда нужда за някакъв друг тип “лечение”, тъй като това изглежда, че работи добре. Разбирате ли, “пациентът” трябва да вярва, че “лекарството” е добро за него, за да може то да работи. Той трябва да вярва на доктора и да вярва в изцелителната сила на лекарството. Това обяснява защо този тип лечение работи. То работи чрез вярата на “пациента”. Доказано е, че колкото повече “пациентът” вярва във възможността на доктора и в лекарството, толкова по-бързо се изцерева. С други думи, колкото по-голяма е вярата, толкова по-голяма работа е свършена от лечението с плацебо. Доктор Сатана спечелва увереността на “пациента”, като се представя за друг. Често той идва като светъл ангел. Понякога той идва даже като бог. Но едно нещо е сигурно. Той никога няма да дойде със собственото си име. Характеристиките, които показват пред очите на “пациента” са винаги внушителни и

ВИНАГИ ЛЪЖЛИВИ. Като е излъгал “пациента” и като го е заловил, той поставя капан, като го убеждава за великия лечебен ефект на привидно хубавата религия, която ще му даде. Той убеждава “пациента”, че той трябва да взема само това, което му е дадено от доктор Сатана и че той не трябва да търси друго мнение от друг лекар. “Пациентът” не трябва да слуша, когато някой друг се опитва да му покаже слабостите на този тип живот. Лечението с плацебо в църквите днес е повърхностна религия, която съдържа всичките елементи на истинска християнска вяра с изключение, че тези елементи са безсъдържателни и мисловни. Те са религиозно изповядване с уста и думи, а не практикуване на добри дела и вяра. Истинската и фалшивата религия в днешните християнски деноминации съдържат почти същите елементи. Голямата разлика е, че при фалшивата религия само се поучава, в истинската се живее. Сатана контролира видимата ни църква днес и с помощта на демоните си той е предписал на огромна част от християнските деноминации лечение с плацебо. Те всички знаят за Бог и всички знаят за новородението. Те всички знаят за любовта между ближните, но само малко от тях в действителност живеят така. Преобладаващото мнозинство на така наречени християни в света днес са всъщност само “изповядващи” и са на много, много километри далеч от вяра в сърцето. Като резултат на това те нямат сила в живота си. Те не могат да живеят живот на истинско свидетелство, защото те нямат силата от техния водител. Вместо това, те са ръководени от лъжа. Библията описва ясно това състояние. Ако някой служи на света, той не може да служи на Бог. Знайте това и го запомнете добре. За да бъдем последователи на Исус, ние трябва да бъдем отделени от света, очистени. Ние трябва да живеем нашето християнство, не само да го говорим. Доказателство за това състояние на по-голямата част от мнозинството от само “изповядващи” християни днес е открито от Библията, Откровението на Йоан 3:14-22. Това е седмото или последното писмо. **Прочетете го!** Беше ми открито от Бог, че това писмо е написано за периода на лаодикийската църква. Сега ние живеем в края на църковната история. От това писмо виждаме, че “изповядващите” християни не знаят за истинското си състояние, тъй като не знаят и всичките елементи на истинското християнство. Те си мислят, че нямат нужда от нищо друго, защото доктор Сатана ги е убедил в изцелителната сила на лечението му с плацебо. Тъй като от тях не се очаква да живеят вярата си, те наистина я нямат. Това е абсолютно интелектуална и теоретична религия. Само с интелектуална, умствена религия човешкият дух е задушен и това позволява на човека да практикува неморални неща в живота си. Той се оправдава с това, че ходи на църква и използва лъжата на Сатана, че ние всички вършим такива неща и нищо не можем да променим. Тази фалшива религия позволява на човека да посещава църква в неделя и да пее: “О, колко те обичам, Исус!” После, той отива в света и живее като света. Тази интелектуална религия позволява всякакъв тип неморалност. Винаги си има пригответено оправдание, украсено от Доктор Сатана, което се приема от повечето хора от местната църква. Това е състоянието, в което се намираме днес. Християнинът, който вярва със сърцето си, е по-скоро изключение, а не правило. Той е презиран от онези, които само изговарят с устата си, и е считан за религиозен фанатик и маниак, мразен е и гонен от целия свят.

Въпреки че повечето хора не могат да обяснят защо, те истински го мразят. На този християнин казвам: “Бъди насърчен. Бъди бодър. Спасителят ни беше първият, Когото светът гонеше, мразеше и презираше до такава степен, че дори беше подложен на смърт. Но през всичко това Той остана верен. Той беше първият Победител! Добрата новина, скъпи приятелю, е, че ти също можеш да преодоляваш и да побеждаваш!”

ВЪВЕДЕНИЕ

Това, което ще ви кажа, е цялата истина. Зная я, защото я преживях. Тя е толкова велика, че на някои хора им е трудно да повярват в нея. По никакъв начин не се опитвам да ви убедя, защото това не е моя работа. Моята задача е само да ви я кажа. Ако вие сте един от тези, за които това послание е предназначено, вие ще познаете автентичността на истината от свидетелството на Святия Дух към вашия дух. Единственото твърдение, което бих искал да направя в защита на думите ми, е, че това послание е изпратено от Бог за вас, чрез мен. Когато Бог ми даде поръчение за тази задача, Той ми каза да вървя с вяра и че Той ще отваря всички врати.

1. ВЪНШНИ ЛИМИТИ

Беше около 9:30 вечерта в събота. Бях на служебна обиколка с патрулиращия мотор в един от отдалечените квартали на град Ню Орлеанс. Това беше един ужасно горещ ден от август. Бях радостен да видя, че температурата се понижава със свечеряването, даже и това да беше само с няколко градуса. Видях кола с изгасени фарове да се движи по средата на пътя. Движеше се много бързо и се отправяше право към мен. Рефлексите ми се задействаха спонтанно, натиснах спирачките с двата крака и завих рязко към бордюра, точно когато колата профуча покрай мен. Веднага превключих на първа и се завъртях в обратната посока. Състезателите за най-бързо набиране на скорост биха били горди с пламналите ми за две пресечки гуми. Колата беше голяма и мощна, тъй като ме подмина с висока скорост. Със значителна преднина, тя внезапно се отклони от главното шосе към един пращен, покрит с миди и раковини път и се насочи към далечината. Шофьорът знаеше, че в момента, в който се появя на пътя, ще трябва да намаля заради облака от прах. Когато завих по пътя, въздухът беше наситен с прах и трябваше да намаля скоростта значително. Както и да е, знаех, че съм облагодетелстван, защото, където и да идеше, щеше да остави следи по праха. След малко стигнах до задънена улица, като забелязах, че колата, която преследвах, беше паркирана зад голямо дърво. Тя беше празна и всичките сгради в околността бяха тъмни. Насреща видях бар и знаех, че шофьорът е там. Без да мисля, скочих от машината и се отправих към бара, като ми се искаше собственикът на колата да е вътре. Когато открих, че съм попаднал в клопка, вече беше твърде късно. Изглеждаше, че посещението ми бе очаквано, тъй като при появяването ми, тридесет и пет или четиридесет души скочиха върху мен, приковавайки ръцете ми до тялото ми, за да не мога да достигна оръжието си. Както барманът настоя, един мъж отиде да вземе въже. Те обсъждаха как да се отърват от тялото ми и съставиха план да ме обесят

на голямото дърво отвън бара. Един мъж от тълпата се опитваше да им каже нещо и аз веднага се съгласих с него. Планът ми беше да се губи време, време, през което те ще осъзнаят какво правят. Но, номерът не мина. Междувременно, барманът продължаваше да ги подтиква. Най-накрая мъжът се върна, носейки въже. Като ме изведоха от бара, трябваше да преминем през предната врата, която не беше много широка. Трима души едновременно не можеха да минат през вратата. Преди да вляза в бара, оставих мотоциклета си включен, близо до вратата. Когато преминахме през вратата, тълпата намаля и аз освободих дясната си ръка. Минавайки покрай машината, грабнах микрофона и извиках за помощ по радиото. Тогава се случи най-странното нещо. Непозната сила изпълни със страх тълпата и те се разпръснаха по всички посоки. Аз се хвърлих на мотора си и потеглих точно на време, за да чуя отново радио диспечера: “Тук е диспечерският офис... Промени местонахождението си... Не мога да уловя сигнала ти.” Това беше просто един от инцидентите, в които съм бил въвличан, като полицейски офицер по време на моята кариера. Толкова много пъти бях на ръба на пропастта, когато някаква невидима ръка ме връщаше обратно. Всеки път, поемайки си дъх на облекчение, си казвах колко “щастлив” съм бил. Сега, като поглеждам обратно към моята дълга кариера, аз виждам ясно ръката на Бога, която се е движила в моя живот и ме е предпазвала от обстоятелствата, така че днес да бъда тук и да изрека това послание за вас.

2. РАННИ ДНИ

Роден съм по време на депресията в малка ферма, в много бедна част на щата Мисисипи. Като дърводелец баща ми вършеше “външната работа”. По-големите деца работеха на фермата и ни снабдяваха с повечето от храната, с която се препитавахме. Майка ми вършеше домакинската работа и готвеше три пъти на ден. Всичките дрехи се перяха на ръка на старата дъска. Ютията се нажежаваше предварително на огъня и така майка ми гладеше. Тя винаги казваше, че да си беден, не е извинение да бъдеш раздърпан, затова всичките деца трябваше да бъдат чисти и спретнати. Предполагам, че ти може би си казваш, че аз съм бил благословен от другите деца помое време, тъй като съм отгледан в християнски дом. Баща ми беше дякон в местната църква и служеше на този пост за петдесет години. Никога не съм чул той да употребява никакви лоши думи. Никога не чух да повиши глас на майка ми, въпреки, че тя много пъти му повишаваше глас. Баща ми беше човекът, който настояваше мирът да се поддържа в дома. Родителите ми бяха от тези, които водеха децата си на църква, а не просто да ги изпращат там. Що се отнася до моя баща, аз имах специално взаимоотношение с него. За мен той беше нещо повече от баща. Той беше моят най-добър приятел. Когато имах специални проблеми и се нуждаех от близък приятел, на който да се доверя, винаги можех да ида при него и той ме разбираше. Когато имах някаква нужда, той вече беше там, за да я изпълни. Няма значение каква беше молбата ми, той даваше най-доброто от себе си, за да я удовлетвори. Като малък, най-голямото събитие на седмицата беше посещението на църква в неделя сутрин. На църква ние се срещахме и говорехме с хора, с които не се бяхме виждали през цялата седмица.

Не беше църковната служба, която очаквах с нетърпение, но шансът да играя с другите деца. Когато църквата започнеше, ние всички трябваше да влезем вътре и тихо да седим, докато проповедникът говореше. Нещо повече, той крещеше вместо да говори. Бил ли си някога насилван да седиш мирно за повече от два часа на тези изтъркани църковни пейки? Но сега, когато се обърна назад, виждам голямата и нежна любов в сърцето на този проповедник. Той просто не искаше никой да отиде в ада. О, как умоляваше и копнееше за всяка душа, но много не искаха и да чуят. Аз вярвах на всичко, което проповедникът и моят неделен учител казваха. Когато те ми говореха за Исус, аз им вярвах. Когато те ми разказваха за Мойсей, Давид и Авраам и всички други герои в Библията, аз им вярвах. Вярвах, че всички тези образи наистина са съществували и никога не се съмнявах в автентичността на това поучение. Учителят ми в училище ми разказваше всичко относно Ейбрахъм Линкълн, Джордж Уошингтън и други големи американски герои, които са били бащи на тази страна и са помогнали да изведат Америка от пустинята и да стане тя днес най-великата нация по лицето на земята. Никога не се съмнявах в думите на учителя, вярвах във всички тези хора и в това, че те са били реални. Една неделя в нашата църква дойде пътуващ проповедник и говореше за ада. Той проповядваше за пламъците така реално, че аз почти можех да почувствам топлината. Като че ли усетих миризмата на изгаряща плът и изведнъж нещо ме докосна. Той говореше относно наказание, вечен огън и вечно осъждане. Адът стана реален за мен. Поглъщайки всяка дума на проповедника, все повече се убеждавах в едно нещо, че аз не исках да имам нищо общо с тези мъки. В същия момент реших никога да не изпадам в състояние, което да ме заведе в ада. От този ден реших да се присъединя към църквата и да правя това, което е необходимо, за да избегна вечното наказание в ада.

3. ВРЕМЕ ЗА ПЛАЦЕБО

Като завърнал се ветеран от Корейската война на възраст двадесет и две години, реших, че Бог ме призовава да проповядвам. Влязох в колеж, като подготовка за служението и след две години на борба, реших, че това е всичко, което можех да пожертвам. Напуснах училище и се отправих към град Ню Орлеанс, където навлязох в законоизпълнителната област и стартирах кариера, която щеше да продължи повече от двадесет и пет години, в които преминах през всички фази на тази професия. Започнал като униформен патрул, аз работех като цивилен детектив, треньор на кучета, инструктор в академията, инспектор, началник-отдел и член на управителния щаб. През тези двадесет и пет години, работих пет месеца на пълно работно време към Луизианската държавна полиция и три месеца на пълно работно време на самостоятелна служба при Полицейския отдел на Балтимор, Мериленд. През годините продължих образованието си. Криминологията беше включена в курса на обучението ми, но теологията остана главния ми интерес. Можех да посещавам семинарията и по едно време, докато бях в семинарията, пастирувах в една църква за цяла година. Понякога, когато не бях на работа в отдела, стоях по ъглите на улиците и изнасях трактати. Проповядвах на тези в затворите, посещавах болните и дори пътувах до малки градчета в района,

за да проповядвам по площадите. Опитвах се да споделям малкото материални неща, които имах, с по-малко благословените. Когато работех като униформен офицер в моторизирания отдел и регулирането на трафика, давах най-доброто от себе си, за да се придържам към златното правило. Преди да слеза от машината си и да отида до превозното средство на спрения нарушител, винаги си казвах: "Предположи, че ти беше на мястото на този човек? Как би искал да се отнасят към теб?" Тогава давах всичко от себе си, за да се държа с всеки един по начина, по който самият аз бих искал. Опитвах се да обичам ближния и да спазвам всичко, което Библията казва за един християнин... и тогава един ден аз умрях. Като стоях пред Бога, Той нарече живота ми мерзост. Това, което искам да ти кажа, е, защо този живот на служение беше отвратително нещо за Господа. През 1973 прекарах голяма част от времето си в изследване на някои нови следи от Писанието за Антихрист. Заради състоянието на света, бях сигурен, че той скоро ще се изяви. В началото на 1974 едно послание дойде до мен във формата на пет съновидения, които получих в седемдневен период от време. Те бяха различни, но всички имаха свързваща ги тема. Първия си сън получих в нощта на 30 декември 1973, втория - през нощта на 1 януари 1974, третия - през нощта на 3 януари 1974, а четвъртия и петия - през нощта на 5 януари 1974. Не знаех какво означаваха, но знаех, че Бог ми говореше. Тъй като бях въввлечен в дълбоко изследване във връзка с Антихрист, си мислех, че тези сънища са някакво послание относно него. По-късно обаче разбрах, че тези сънища се отнасяха до великото чудо, в което щях да бъда въввлечен седем години по-късно.

4. ПРОРОЧЕСТВОТО

След изтощително изучаване на стиховете за Антихрист, вечерта на 30 декември 1973 приключих за деня около 11:30 часа. Тази нощ получих първият си сън, в който се видях да стоя в клатещ се стол напред и назад и прохладния бриз духаше в лицето ми. Беше ми толкова удобно, че се унесох и чувствах, като че ли нямах никаква грижа или нужда в този свят. На леглото до мен беше майка ми, която умираше. Състоянието ѝ изобщо не ме засягаше. Аз не се притеснявах за нея ни най-малко. Тогава почувствах остра болка по върха на пръстите ми на лявата ръка. Като погледнах надолу, видях гигантско куче Грейт-дейн да хапе пръстите ми. Кучето изглеждаше много зло, но аз не се страхувах от него. Бавно се изправих и го подлъгах към външната врата. Когато то излезе отвън, затворих вратата с трясък. Чувах го как бяга около къщата, като се отправя към задната врата. Като пробягах през къщата, стигнах вратата точно когато и голямото куче я стигна. Като се опита да влезе през нея, аз я затворих и я затиснах с рамото си. Събудих се и това бе краят на сън номер едно. Две вечери по-късно имах втори сън, в който се видях да стоя на прага на странна триетажна къща. Тя беше стара сграда и ми беше непозната. Вътре можех да чуя ужасното виене на куче. Като отворих вратата, влязох. Нямаше хора, нито мебели, къщата беше празна. Въпреки това, аз все още чувах лаещото куче. Като се огледах наоколо, не можах да намеря нищо. След като се качих горе, открих, че тази част от къщата беше също празна. Все още чувах лаещото куче, чийто вой беше стенещ и същевременно заплашващ. В края на

стълбите видях килер и отворих вратата. Вътре имаше две кучета, които изглеждаха като близнаци, с изключение на цвета им. Едното беше бяло, а другото черно. Те бяха от дребна порода, подобна на териер с остър косъм или шотландски териер. Черното куче лежеше опънато на едната си страна, като че ли беше мъртво, а бялото стоеше върху черното. Бялото куче лаеше, като ме гледаше със зли очи. Веднага разбрах, че то беше много зло. Опита се да ме хипнотизира и знаех, че беше решило да ме унищожи по някакъв свръхестествен начин, но и че нямаше сила върху мен. Откакто разбрах, че имам свръхестествена защита, не се страхувах. Изведнъж кучето излезе от килера и отиде да посреща хора на улицата. То беше малко и изглеждаше толкова сладко, че хората се спираха да го погалят. Тогава то ги хипнотизираше и те попадаха в гигантска пещ и изгаряха. Кучето изчезна бързо. Обърнах се да продължа да изследвам сградата и чух почукване на външната врата. Когато отворих, там стоеше най-добрият ми приятел. Бях изненадан да го видя. “Влез, Лари”, казах аз. И като премина през вратата, изведнъж разбрах, че това не беше най-добрият ми приятел, но беше бялото куче със злите очи, което се представяше за приятеля ми. То правеше съзнателен опит да ме унищожи, но все пак аз не се страхувах. Когато се опита да ме хипнотизира, аз хипнотизирах него и то попадна в пещта. Дегизировката от бялото куче, което ми се надсмиваше, падна и изгоря. Това бе краят на сън номер две. Една нощ бе пропусната и тогава дойде сън номер три, в който се видях да вървя по странен път, в непозната област. Планини със заснежени върхове и високи дървета ме обграждаха. Носех сак с кучешка храна на рамото си. Стигнах до скоро построена къща, като ранчо, която не бях виждал преди. Като се приближих, погледнах през голям прозорец на къщата. Доста хора стояха на вечерната маса и се хранеха. Имаше и малки деца, но повечето бяха възрастни. Осъзнах, че всички те бяха от моето семейство, но не можех да разпозная някои от тях. Жената, която излезе и ме покани при тях на вечеря, беше етървата ми. Отказах с извинението, че беше крайно необходимо да отида в задния двор и да нахраня кучето. Като отидох в задния двор, оставих сака с кучешка храна върху един шкаф и започнах да я приготвям за кучето. В същия този момент, огромна немска овчарка се опита да ме атакува. Обикаляше ме, но не можеше да ме ухапе. Почувствах невидима стена около мен и не се страхувах. Продължих да приготвям храната, докато кучето продължаваше с опитите си да ме атакува. Изведнъж, като че ли от огромен мегафон от небето дойде съобщение, което ме информира, че баща ми е бил убит в някакъв политически удар. Посланието не беше много ясно. Това беше краят на третия сън. Сега вече знаех със сигурност, че сънищата ми носеха специално послание по свръхестествен начин. Не знаех какво означаваха, нито защо трябваше да получавам тези послания. През втората нощ след третия сън, която беше седмото денонощие в серията, получих четвъртия и петия сън. В четвъртия сън се видях да вървя по улица с бели, изрядни, малки къщички от всяка страна. Имаше и други хора, които вървяха в двете посоки на улицата. Някои от тях бяха в групички и се смееха, и си говореха. Можех да кажа по акцента им, че бяха англичани и съдейки по архитектурата, не бях в Америка. Следователно бях в Англия. Стигнах до една къща, която знаех, че е моя и видях семейството ми. Като

влязох в дома, не бях виждал тези хора преди, но знаех, че са семейството ми. С английски акцент те ме поздравиха и после продължиха дискусията си. Отидох в задния двор, където бях поздравен от моето голямо куче. Започнах да си играя с него и семейството ми излезе, за да ме гледа. Точно тогава баща ми мина през задната врата в двора и без предупреждение кучето го атакува. Опитах се да отдръпна кучето от него. Докато атаката продължаваше семейството ми се смееше и пляскаше с ръце, като че ли насърчаваха кучето. Събудих се и това сложи край на четвъртия сън. Чувствах се сякаш бях събуден от ефекта и осъзнаването, че Бог ми говореше чрез тези сънища. Въпросът: Защо? - изникваше в ума ми. Явно съм останал буден и продължих да премислям съня за повече от час преди отново да заспя. И когато заспах, започна петият сън. В този сън се видях да вървя по улица в стария ми роден град. Бях се насочил към кметството, където наскоро избраният кмет щеше да ме назначи на някаква длъжност в новата градска администрация. Не бях сигурен каква ще бъде тази длъжност, нито каква ще бъде титлата ми. Когато достигнах сградата на общината влязох във фойето, където няколко човека си говореха на малки групички. Присъединих се към една от тези групички и докато говорех за новия кмет, той влезе. Фамилното му име беше Уайт и той беше лекар. Д-р Уайт веднага започна да обяснява каква ще бъде работата ми в управлението на града и какво ще бъде званието ми. Не можех да разбера какво казваше и изглеждаше, че той се ядосваше от това. Тогава двама полицаи влезнаха във фойето, и двамата офицери бяха черни, и двамата имаха две кучета на каишки зад тях. Кметът съобщи на всички, че тези двама офицери са докарали две нови полицейски кучета, от които градът се нуждае и че целият град много се гордее с двете кучета. Точно тогава някои затворници от градския затвор избягаха и изтичаха точно покрай нас. Полицаяте освободиха кучетата от каишките и им дадоха команда да хванат престъпниците. Кучетата минаха покрай избягалите престъпници и атакуваха някои невинни наблюдатели. Като тичах след кучетата, им изкрещях команда да спрат атаката. Кучетата веднага ми се подчиниха и дойдоха при мен с увиснали опашки, което показваше страха им от мен. Доктор Уайт дойде при мен и каза: "Нуждаем се от теб, за да обучиш отново кучетата ни." Аз отговорих на кмета: "Не вашите кучета се нуждаят от ново трениране, а хората ви." Тогава кметът започна да ми обяснява отново каква ще бъде титлата ми в града. Като все още не можех да разбера какво правеше той, бях поканен от доктор Уайт да излезем от сградата с него, където ще можем да отидем в колата му, за да говорим повече за предложението му. Като излязохме от сградата, ние отидохме до автомобила на кмета, който ми беше непознат. Смешно е, че въпреки че колата беше в синьо и бяло, модел шевролет от 1953, кметът беше много горд с нея, дори спомена, че е нова. Помоли ме да седна на предната седалка и каза, че той ще седне отзад. Когато се качих в колата, имаше трети човек, който седеше зад кормилото. Лицето на този човек беше празно, въпреки това, аз изобщо не бях загрижен за него, даже и като не виждах лицето му. Като се облегнах, с дясната ми ръка на гърба на седалката, си обърнах главата, така че да виждам кмета, който по това време вече се бе качил в колата. Помолих го отново да обясни подробно позицията ми и званието, което ще имам. Като започна да ми говори, колата

започна да се движи назад по улицата и се удари в дърво. В този момент се събудих. Тогава знаех факта, че Бог ми говореше и че ми е дал важно послание. Не можех да разбера какво ми казваше, въпреки това. Знаех, че когато Господ казва нещо от този характер, то беше много важно. Но каквото и да ми казваше, аз не разбирах. Този вид преживявания беше прекалено важен, за да се пропилява. Знаех, че ако Бог ми дава да преживея нещо от този сорт, Той щеше да снабди, за да знам какво означаваше това. След като премислях всички тези случки за няколко дена, реших да запиша всичките си неща на касета, защото не исках да се доверявам на паметта ми, за нещо толкова значително като това. През следващите седем години пусках тези касети пред много различни групи, и разказвах всичките сънища с надеждата, че Бог ще даде тълкувание на някои от слушащите. Това никога не се случи. Тълкуванието, което получих, не дойде, докато се случи чудото и след това само на части. Части от тези сънища все още остават неразгадани. Обясненията, които получих ще бъдат предадени в следващите части на книгата.

5. ПОДГОТОВКАТА

През 1978 напуснах полицейския отдел в Ню Орлеанс и се преместих заедно със семейството ми във ферма в Мисисипи с 61 акра земя. Точно тук в тази ферма, жена ми и аз започнахме ново служение, като отворихме дома си за деца с труден живот, които са били отхвърляни, изнасилвани и поругавани. В период от три години домът ни беше отворен за 32 деца. Като осъзнахме, че повечето хора се смятаха за благословени, като отглеждаха малки семейства, ние се смятахме за безкрайно благословени да имаме 32 деца за три години. Докато вършехме новото си служение, след моето пенсиониране, аз все още бях въввлечен в законоизпълнителна работа. Тази работа включваше обучаването на хора и кучета, в петролната компания недалеч, за да засичат и предотвратяват употребата на незаконни вещества в тази индустрия. Тъй като част от задълженията ми включваше продаването на тази програма на петролната индустрия, се налагаше да прекарвам много време в пътуване. Рано през 1979, аз все още не бях доволен в живота си. Като чувствах празнота, знаех, че нещо липсваше. През целия си живот бях зает, но все още бях гладен за нещо друго, но не знаех какво беше това. Бях убеден, че когато отворихме домът си за деца, това ще задоволи духовните ми нужди. Но това не се случи. Тогава някои мои приятели ме убедиха да се занимавам с политика. Тъй като имах голям дългогодишен опит в изпълняването на закона, те си мислеха, че бих бил добър кандидат за шериф. Прекарах цялата пролет и лято, като работех върху кампанията ми с всички сили. Точно няколко дена преди да се състоят изборите на 7 август 1979, бях внезапно повален от смъртна и опасна болест. Нощта преди трагедията си легнах както обикновено и внимателно планирах следващия ден в ума си. Като се събудих на сутринта, малко ми се повръщаше и пропуснах закуската. Жена ми ме попита дали няма да ям. Отговорих, че бързах да спазя срещата ми с няколко човека, за които се надявах, че ще подкрепят кандидатурата ми за шериф в полза на кампанията ми. Не знаех, че Бог също си бе направил среща с мен този ден. Нека да ви припомним, че Библията казва, че на човек веднъж е отредено да умре и без

предупреждение, времето ми дойде. Като светкавичен гръм главната артерия в тялото ми се спуска като причини опустошителна, внезапна загуба на кръв. Бях приет в местната болница и веднага ме изследваха в опит да разберат къде се намираше мястото на кръвоизлива. Местната болница беше много малка и нямаша необходимите средства да се справят с проблема, който им представих. По-късно следобед на 3 август 1979, моят лекар дойде в стаята ми и по изражението на лицето му можех да кажа, че той беше притеснен. Той ми каза: "Г-н Питман, вие сте много болен човек. Нямаме нужния персонал, нито оборудване, за да се погрижим за вас, и не можем да направим експертиза. Следователно препоръчвам незабавното ви преместване до регионалния медицински център. Медицинският център беше на 45 мили и аз протестирах, като казах на доктора, че бях прекалено изтощен за това пътуване. Като исках да си почина, помолих доктора да ми позволи да остана където бях за през нощта и да ме транспортира на следващия ден. Аз го умолявах да ми позволи да събера малко сили и тогава казах: "Може би ще отида утре". Той отговори: "Ти няма да си жив до утре." Те приготвиха линейка, назначиха лекар да ме придружава и позволиха на жена ми да пътува с мен. На половината път всички признаци за живот рязко спаднаха. Получих колапс, като по този начин вените спираха кръвта в тялото ми. Докторът ме помисли за мъртъв и съобщи по радиостанцията, какво се беше случило. Той помоли болницата да пригответи лекар от Спешно отделение, който да ни посрещне на рампата, като обясни, че такъв доктор бе в състояние да ме съживи и да възстанови признаците ми за живот. Когато пристигнахме, чакащият доктор ме откара веднага в Спешното отделение, където започна отчаяваща битка за живота ми в продължение на следващите 24 часа. Тим от шест лекари, отчаяно се бореха да запазят искрицата живот в тялото ми. Седем от тези 24 часа бяха прекарани в Спешно отделение, седем - в операционната и останалите в реанимация. Прекарах седем дена в интензивното отделение. През тези първи седем часа в Спешното отделение признаците на живот бяха възстановени. След приблизително три часа работа един от докторите излезе и съобщи на семейството ми да се подготви за най-лошото. По-късно главният хирург излезе и каза на жена ми, че съм загубил голямо количество кръв и не можеха да спрат кръвотечението. Също каза, че не можеха да открият къде се намира кръвотечението, но че правеха всичко, което бе възможно по силите им. Той добави, че ситуацията беше мрачна и че не можеше да й даде основание за някаква надежда. Същата вечер, в полунощ, докторът излезе от стаята и каза на жена ми, че най-накрая са открили кръвоизлива и единственият начин по който могат да го спрат, е, чрез операция. Той каза, че е невъзможно да ми направят такава операция, защото съм твърде възрастен, загубил съм прекалено много кръв и няма да издържа физически. Заради тези условия докторите решиха да ме настанят в специално интензивно отделение, където да се опитат да ме подхранят с някои специални хранителни системи. Те се надяваха, че ще издържа до понеделник. Тогава те предположиха, че ще имам шанса да издържа тази операция. И така в полунощ ме пренесоха в Интензивно отделение и в шест часа сутринта признаците на живот отново се изгубиха. Главният лекар на Интензивното

дойде при жена ми и ѝ каза: “Нещо друго е.” Те ме подложиха на операция и работиха върху мен още седем часа.

6. ВЕЛИКОТО ЧУДО

Някъде в този период от време, когато лекарите работеха над мен, дойдох на себе си и разбрах, че умирам. Разбирах, че животът ме напуска и че бях живял благодарение на силата на волята си. Всеки дъх, който поемах, беше изпълнен с голямо усилие и болка, такава на която човешкото тяло не можеше дълго да издържи. С всяко вдишване изглеждаше, като че ли силата ме напускаше и веднъж поел въздух ми трябваша също толкова сили, за да издишам. Нищо не беше автоматично. Знаех, че спазвах определеното ми време да умра и от тази огромна тъмнина, стих от Писанията се появи пред очите ми: *“И така, както е определено на човеците веднъж да умрат, а след това настава съд”* (Евр.9:27). Като знаех, че само Бог можеше да ми върне обратно живота и че само Той можеше да промени определеното ми време да умра, аз се молех с една странна молитва. Молитвата ми беше Бог да ми позволи да се появя пред Неговия трон, където да Го помоля да продължи физическия ми живот. На всяко друго място и време, този вид молитва би бил неестествен, както и да е, всичко това беше планирано от Бог, за да може автоматически да послужи на Неговата цел. Мисълта да се моля с такава молитва беше ми нашепната от Светия Дух. В момента, в който привърших молитвата, чух глас. О, какъв глас! Няма думи в нашия език, които да опишат това, което чух. Този глас беше напълно пленяващ. Тонът беше толкова сладък и красив, че това ми показваше, че говорителят беше Бог. Помислих си: “Това е Бог! Той е чул моята молитва и сега ми отговаря!” Гласът продължаваше да ми нашепва: “Спри да дишаш! Спри! Всичко ще свърши. Най-сетне мир и спокойствие.” Продължаваше да ми внушава, че само ако се подчиня, най-сетне ще имам всичките неща, от които някога съм се нуждаел. В този момент започнах да се съгласявам и да намалявам усилията си да дишам. Всъщност за първи път в живота ми се случи да чуя с ушите си свръхестествен глас, така че ти можеш да разбереш колко пленен бях. Това беше такъв красив глас, който не може да се опише с човешки думи. Тонът му подсказваше, че това е Бог. Ти можеш да си представиш готовността ми да се покоря на заповедта на този глас, така че вече не правех толкова усилия да дишам. Тогава, също като светкавица, се появи едно “Не!” И тогава разпознах, че това не е Бог, но дяволът се опитваше да ме накара да убия себе си. Стана точно така, както е писано в книгата на Яков: *“Съпротивете се на дявола и той ще побегне от вас.”* Да, в тази долина, зад покривало от сълзи, в долината на мрачната сянка на смъртта, Сатана ме срещна и ме поведе. Разбира се, този заговор не беше нищо за него, защото той беше ме лъгал през целия ми живот. И той още веднъж ме излъга, докато умирах. Нищо не е священо за Сатана, бащата на лъжата, защото той ми внуши, че е Бог. Това са тактиките с които хората от света се конфронтират в тези последни времена на църквата. На първо място, Сатана е лъжец. Той излъга Ева и оттогава не е спрял да лъже. Лошото е, че много хора приемат тази лъжа, без да знаят това. Забележете, че в моята ситуация, Сатана не започна с явна лъжа. Той каза, че ако му се подчиня, физическата болка

ще спре. Той беше прав в това изявление, но останалата част от казаното беше лъжа. Той използва достатъчно истина, за да повярвам в неговата история. И тогава изкриви всичко, като го нагласи в своя полза. Така всичко стана лъжа. Ето защо е толкова трудно да го разпознаеш. Като говори, по принцип той винаги използва малко истина, примесена с голяма лъжа.

7. ГОЛЯМАТА ОБИКОЛКА

Това, което се случи след това, е толкова невероятно, че някои хора не биха могли да повярват. Искам да подчертая, че правя разлика между сънища, видения и истинско преживяване. Искам също така да кажа, че ако не вярваш, че Сатана и демоните са истински индивидуални същества, ти правиш на себе си и на Божието царство огромна лоша услуга. Ясно е, че не можеш да разбереш, камо ли да се противопоставиш на враг, ако не вярваш, че той съществува. Противопоставих се на Сатана и той избяга. Ангелите бяха там и те отделиха духа от тялото ми. Тези ангели присъстваха през цялото време, докато Сатана ме изкушаваше, въпреки, че не знаех това, защото все още бях в плът. Ангелите не се опитаха да ми помогнат, докато аз не се съпротивих на Сатана със **собствената си воля**. Единствената помощ, която имах, беше свръхестественото откровение от Святия Дух, че гласът, който чувах, принадлежеше на Сатана, а не на Бог. Дали да се покоря на този глас, или не, беше изцяло мой избор. Когато ангелите взеха духа от тялото ми, те ме заведоха веднага във Второто небе. Не се налагаше да напуснем тази болнична стая, за да влезем във Второто небе. Ние влязохме там в същата стая, където беше тялото ми, само като преминахме през стена към другото измерение. Това е стена, през която плът не може да премине, само дух. За вас, читателю, за да разберете какво се случваше, трябва да разберете отделянето на духа от тялото. За да видим как става това, ние трябва да знаем, как сме сътворени. Библията твърди, че ние, като човешки същества, сме направени по образ и подобие на Бог. За да разберем това, трябва да знаем какво е Бог. Библията казва три неотменими неща за Него: Първо, Бог е Дух. Второ, Бог е невидим. Трето, Бог е безсмъртен. Ако ние сме сътворени по Негов образ и подобие, тогава ние сме дух, ние сме невидими и сме безсмъртни. Следователно, когато се погледнем в огледалото, не виждаме истинската си същност. Виждаме само тялото или земния съд, в който живеем. Тъй като всички сме направени по Божия образ, ние всички бихме били огледални образи един на друг, без нашите земни физически тела. Следователно, имаме душа, която ни отделя един от друг, за да ни направи индивидуални. Животните в света също имат душа. Единствената разлика между нашата душа и тяхната, е, че нашата принадлежи на духа. Тяхната душа принадлежи на тялото. Когато тялото им умира, душата им умира с него. Когато нашето тяло умира душата ни остава с духа. Когато духът ми беше отделен от тялото ми, душата ми дойде с него. Мисля, че най-лесният начин да определим душата, като кажем, че тя е човешката същност. През цялото време, докато бях отделен от тялото ми, аз останах индивидуален, тоест, запазих същността си, запазих всичките си способности. Всъщност, те дори бяха доста увеличени. Като се придвижихме през тази стена на измерението във Второто небе, се намерих в напълно различен свят,

доста различен от всичко, което някога съм си представял. Този свят беше място изпълнено с духовни същества, толкова много, колкото песъчинките по брега. Тези същества бяха демони или паднали ангели и бяха в стотици различни форми. Дори тези с подобни форми, бяха с различен цвят. Много от демоните бяха в човешки форми и много бяха във форми близки до животните познати в днешния свят. Други бяха във форми прекалено грозни, за да си ги представиш. Някои от формите бяха толкова отвратителни и противни, че за малко щях да повърна. Когато пристигнах във Второто небе, за първи път веднага разбрах в каква посока трябва да се отправя, за да стигна Третото небе, където беше Бог. Не знам от къде знаех това, но беше факт, че го знаех. Знаех също, че ако получа отговор на молитвата ми, ще трябва да застана пред Господ Бог. Сигурен бях, че пътувах в духовния свят под протекцията на Святия Дух и че ангелите, които ме придружаваха, също се движеха под протекцията на Святия Дух, но помнете къде се намирахме - Второто небе. Второто небе е мястото, където в сегашното време е престолът на Сатана. Сатана не е все още в ада, въпреки че адът е крайната му съдба. Всичките духове в този свят знаеха за присъствието ни и за протекцията на Святия Дух над нас. За да ви дам представа защо тази защита беше необходима, ще ви дам справка от Библията за силата на Сатана, демонстрирана във Второто небе. Глава 10 от Данаил разказва за това как Бог изпраща един от ангелите си, за да изпрати послание към Данаил. Заради важността на това послание, Сатана не искаше то да бъде доставено. За да може ангелът, изпратен от Бог от Третото небе, да достигне Данаил, той трябваше да премине през Второто небе. Сатана изпрати един от принцовете си, или един от архангелите си, за да спре ангела. Ангелът трябваше да се бори и не можеше да се справи сам, за това трябваше да повика подкрепления. Бог трябваше да изпрати един от принцовете си или архангел, за да помогне на посланика и дори това отне 21 дена. След като ангелът изпрати посланието на Данаил, той му каза, че трябва отново да се бие по пътя си през Второто небе. Като се придвижвахме през този свят, бях много разочарован, че придружителите ми не ме завеждаха в посока към Третото небе, където беше Бог. Вместо това, се движехме в обратната посока. Докато се местихме от място на място в този свят, научих много неща за демоните. Аз правех нещата по различен начин в духовната сфера, в сравнение с физическия свят. Например, не си комуникирахме с уста и уши, но по-скоро общувахме с умовете си. Беше сякаш прожектирахме думите си по мислени вълни и получавахме отговора по същия начин. Въпреки че все пак можех да си мисля без да прожектирам, открих, че няха полза от това, защото ангелите можеха да четат мислите ми. Чувах различни звуци в този свят, но не чувах с ушите си. Чувах с ума си, но все пак можех да “чуя” тези звуци. Докато пътувахме, ние се движехме предимно със “скоростта на мисълта”. Като пътувахме със “скоростта на мисълта”, нямаше никакво усещане за движение. Ангелът казваше къде отиваме и ние бяхме там. Имаше и случаи, когато не пътувахме по този начин. Един от тези случаи, когато бях сигурен, че има движение, беше, когато ме докараха отново във физическия свят и ми беше позволено да видя демоните, които работеха там. Движехме се по някакъв начин като носещ се облак. И все пак, имах усещането за движение. Не правете грешка

относно демоните, защото те са много реални. Библията казва повече за тях, отколкото за ангелите и в Лука 10:18 говори, че демоните са зли. В Марк 5:8,9 се съобщава колко са многобройни и в Матей 10:1 - че те са нечисти. Матей 12:21-30 съобщава, че те са под контрола на Сатана и Матей 8:29 показва, че те могат да овладяват хората. В света на демоните, има разпределение на силата точно като военна структурирана верига от власт с рангове и ред. Определени демони носят титлата принц, които са винаги отговорни за княжествата си. Княжеството е територия, област, място или група, като те варират по размер от големи като една държава до малки, колкото един човек. Когато Сатана дава задача на принц, на него му се дава правото да действа в името на Сатана и да използва каквито средства са необходими или възможни, за да изпълни задачата си. Когато започнахме обиколката си във Второто небе, ангелите започнаха, като ми показаха разликата между различните типове демони. Всеки демон бе разкрит пред мен във форма, която показваше неговата област на действие. Скоро открих, че нямаше такова нещо като “общо практикуващ” (с едно изключение) в целия демонски свят. Демоните са експерти в тяхната си област. Те имат само една област за практикуване, която вършат много добре. Има само едно изключение. Един вид духове, които са напълно различни от всички останали. За първи път е определен в Матей 17:21 като различен тип. Обсъждам подробно тяхната област за действие в книгата ми “Мистериозният демон”.

8. ДЕМОНИ

Докато всеки тип демон ми бе представен, бързо открих социален ред или ранг, който съществуваше между тях. Тези на върха на реда ми се откриваха във форми подобни на човеци. Като се придвижвахме надолу по реда или ранга, видях демони във форми, които изглеждаха наполовина човеци, наполовина животни. Видях демони във форми, които представляваха животни, познати в сегашния ни свят. Видях и демони, толкова отвратително гнусни, че не можете да си представите. Духове, които са на самия връх на реда, са воюващите демони. “Кремът” на “реколтата” на Сатана. Те се движеха във Второто небе и дори във физическия свят на групички, никога сами. Където и да отиде, всички демони се отдръпваха от пътя им. Тези воюващи демони ми бяха разкрити в човешки форми. Изглеждаха като хора с изключението, че бяха гиганти. Изглеждаше, че са около 8 до 12 фута високи, бяха яки и красиво конструирани, като някакви гигантски атлети. Всичките демони-войни бяха оцветени в бронз. Вторият най-силен вид демони се откри пред мен също в човешка форма и тези демони изглеждаха като обикновени хора. Всички, които принадлежаха на тази общност демони, изглежда се събираха заедно в група във второто място за команди. Главният от тази група е демонът на печал, а другите биват демони на омраза, борба, прелъстяване и още няколко. Третият вид от най-силните демони и още една група демони ми бяха разкрити в смесени форми. Някои бяха в човешки форми, докато други бяха наполовина в човешки и наполовина в животински форми. Други представляваха животни. Тези демони притежаваха умения в областта на черните изкуства, като гледачество и други свързани с това области. Също сред тази група бяха демоните на страх и демоните

на самоунищожение, както и други демони, които са експерти в насочването на отделните духове. Демоните от тази група контролират хвалителите на Сатана от този свят. Когато отидохме до четвъртата група или ред, всичките демони от този ранг ми бяха открити във всякакви други форми, но не и човешки. Някои имаха форми като познати животни, други бяха в непознати форми. В тази група бяха демоните на убийство, бруталност, садизъм и други, свързани с масови убийства. Като се придвижихме по-нататък към края на странните форми, някои от тях бяха толкова гнусни, че видът им предизвикваше страх. В тази група бяха демоните отговорни за сексуални перверзии. Те са толкова презирани от другите демони, че изглеждаше, че те все се криеха някъде, докато бяха във Второто небе или дори във физическия свят. Те не приличаха на другите демони, с изключение на мръсотията им. Имаше още една група демони, която можах да видя, но не си спомням техните възможности. Това знание преднамерено ми бе отнето, тъй като не ми бе разрешено да науча и да запомня прекалено много за тях. Дори не знам на какъв ранг бяха те или в какви форми бяха разкрити пред мен. Не съм сигурен за цялостната им област на действие, обаче съм напълно убеден върху мощния им контрол върху плътта. Изглеждаше, че тази мистериозна група демони работеше по различен начин от другите демони и са използвани само в специални случаи и специални ситуации, които не мога да разбера ясно. Както вече казах, не ми бе разрешено да съхраня много от паметта си за тази определена група демони. Беше ми разрешено само да запомня тази информация, която сега ви споделям и това е важното. Убеден съм също, че с тези демони по трудно можеш да се справиш, отколкото с останалите. Изглежда, че голямата им сила се основава във възможността им да останат анонимни в работата си с човешките същества. Сред тази група е един, който може да се представи като форма на епилепсия в хората. Не съм сигурен, но мисля, че си спомням, че някои други демони от другите групи също имат възможността да имитират епилепсия. Не знам дали демоните предизвикват епилепсия, но си спомням много живо, че те могат да имитират това състояние в хората. По време на тази обиколка във Второто небе, наблюдавах демоните в техните собствени групички и преживях ужасно чувство. Това беше надделяващо, депресиращо и мрачно чувство. Това чувство дойде в мен скоро след като влязох във Второто небе и се чудех какво го предизвикваше. Сега разбрах, че ангелът можеше да чете мислите ми, защото ангелът хранител ми каза: "Това чувство за което се чудиш, е предизвикано от факта, че няма любов в този свят." Ангелът ми казваше, че във Второто небе нямаше и капчица любов! Уау! Можете ли да си представите, всичките тези демони да служат на господар, който не обичат и господарят да управлява над същества, които не обича? И което е по-лошо, тези демони ще прекарат заедно цялата вечност, а те дори не се обичат. Започнах да си мисля какъв щеше да е нашият физически свят, наречен Първото небе, ако нямаше любов. Ако Бог не бе дал любовта Си на света ни, тогава ние щяхме да живеем в атмосфера без любов, както във Второто небе. Като даде любовта Си, ние можем да отговорим на тази любов и тогава да се обичаме един друг. Можете ли да си представите какво щеше да е във вашия собствен дом или в обществото ви, ако любовта липсваше напълно? Когато бях убеден във факта, че

нямаше никаква любов между демоните, аз се чудех още повече за тяхната мотивация и цел. Какво ги караше да работят толкова усилено? Какво ги кара да изпълняват нареждания толкова бързо? Те не се обичаха един друг, но въпреки това изпълняваха нарежданията толкова бързо и с такова старание, че всяка военна организация на земята би била горда да има такива лоялни и послушни служители. Чудех се дали мотивацията им имаше нещо общо с присъдата и наказанието, което ги очакваше. Изглеждаше, че от времето на първия им бунт преди векове в Третото небе, те са достигнали място в съществуването си, където не могат да се бунтуват. Каквото и да ги мотивираше, изглеждаше, че успява да проникне в дълбоката им същност, докато те на свой ред упражняваха яростта си върху плътта. Може би то бе единствената наслада от цялото им съществуване - да създават мизерия за плътта. Въпреки че ми бе разрешено да отида сред тях и да ги наблюдавам, докато работят, много неща не ми бяха разяснени напълно. Някои от нещата, които видях в целостта им, не ми беше позволено да запомня. Знаех, че високият ред демони се противеше на присъствието ми и би ме унищожило, ако не бях под протекцията на Святия Дух. Демоните от средния ред изглеждаше, че ме игнорираха напълно и си вършеха техните работи, все едно, че не бях там. Тези от най-долния ред показваха малък страх от мен и от ангела, който ме придружаваше, но както и да е, най-горният ред демони не се страхуваше нито от мен, нито от ангели. Ангелът подчерта, че човеците имат суверенна воля, тяхна собствена, без съгласието на която демоните не могат да ги обладаят. Той също каза, че ангелите не могат да нарушат суверенната воля на човека. Бог също не би пристъпил тази воля. Ние сме направени по Божия образ и подобие, следователно на нас ни е дадена, както Бог, суверенна воля, правото да избираме собствената си съдба. Не ми беше позволено да запомня всичко, което научих относно това. Едва си спомням, че имаше и друг процес, при други определени обстоятелства, където демоните могат да обладаят или им е позволено да влязат в малки деца. Струва ми се, че на тези демони от мистериозната група им е позволено това. От това, което си спомням, това може да се случи само при необикновени обстоятелства. Според това, което ми каза ангелът, над 90% от всички случаи на демонска дейност в човешките същества са ограничени до тези хора, които са над възрастта на отговорност. По време на курса, който ангелът ми даваше, той ми подчерта, че на всичките Божии деца е дадена сила над всички демони и те могат да ги прогонват, обаче тази сила е основана на вярата на християнина. Тя действа само, когато християнинът знае, без съмнение, какво върши. Има някои християни, които са получили специален дар в тази област. Това са хора, които са призвани специално от Святия Дух в освободително служение и в почти всеки случай тези призвани в това служение са получили също и дара на разпознаване на духове. Когато човек заповядва на демони, най-важното е да знае с какви духове си има работа. В редки случаи, където деца са обладани, има нужда от специална грижа и чиста проницателност във всеки такъв случай, за да бъдат освободени. За такъв случай се казва в Библията, Матей 17:14-21. Всички християни, потенциално имат възможността да заповядват на демони. Моят придружител ми каза, че иска да видя демонска дейност във външния свят. Тогава

бях изведен от болницата директно през тухлената стена в улиците на града. Бях изненадан, докато гледах дейността на хората във физическия свят. В техния ежедневен живот те изобщо не подозираха, че са наблюдавани от същества от духовния свят. Бях напълно смаян, докато наблюдавах, и ужасен, като видях демоните във всичките им форми да се движат по волята на хората. Докато научих, че демоните не могат да работят в живота на човека против волята, също научих, че и ангелите не могат. Всеки новороден християнин има ангел хранител. И преди животът на този християнин да е свършил, може да има нужда от цяло множество от ангели да го пазят. Научих, че ангелите пазители се бият за нас, но не могат да се борят в областта на волята ни. Борбата, която водят, е нещо като защита на нашата “сляпа” страна. Те се противопоставят на демоните, когато идват срещу нас, извън областта на волята ни. Те не могат да се противопоставят на демоните, когато те идват срещу нас чрез волята ни. Помнете, ние сме направени по Божия образ и подобие и както Бог, имаме суверенна воля. Научих, че демоните могат да се бият с ангелите, ако трябва, но те предпочитат да не правят това. Те намират, че е по-лесно и по-безопасно да ни разрушат, чрез нашата собствена воля, където ангелите са неспособни да се намесят, отколкото да излязат извън волята ни, където ще трябва лично да се бият с ангелите. Заради това, демоните са развили огромни умения в областта на измамата. Те се движат в живота ни чрез измама и лъжа и по този начин ни най-малко не разбираме за тяхната дейност. Разбрах фактът, че не всички демони са във Второто небе. Някои от демоните са толкова красиви, че са пазени във вериги в ада. *“...и че ангели, които не опазиха своето достойнство, а напуснаха собственото си жилище, Той ги държи под мрак във вечни връзки за съда на великия ден”* (Юда 1:6). Сатана и армията му от демони не са в ада понастоящем, нито искат да отидат там. Не ми беше разрешено да видя ада, нито да видя окованите демони. Знаем обаче, че тези вързани демони са отишли извън ограниченията на царството им. Бог в мъдростта Си е позволил на Сатана и на демоните му определени граници, в които те могат да работят. Те нямат право да прекрочват тези граници, основани от Господ, обаче, демоните оковани в ада са направили точно това. Тъй като те са преминали тези граници, определени от Господ, сега са оковани в ада. В Библията се споменава за този факт на много места, особено в книгата на Юда. Всеки път, когато Сатана прекрочва тези граници, той трябва да получи разрешение от Бога. В случая на Йов той получи разрешение, но в случая на Петър, не получи. Демоните, които работят в деца под възрастта на отговорност, могат да направят това само след като получат това специално разрешение. Не ми бе изяснено какъв вид обстоятелства трябва да има представени пред Бог, да се получи разрешение, въпреки че разбрах, че в определени обстоятелства може да се получи такова разрешение. Въпреки всичко, разрешение за обладаване на деца под възрастта на отговорност се дава рядко. В повечето случаи на Сатана се отказва това разрешение, но в тези последни дни можем да очакваме съществено увеличаване на демоничната дейност, не само във възрастни, но и в деца. За тази увеличена демонична дейност, Господ предупреждава в Марк 13:22, когато той говори за невероятните чудеса, които лъжепророците ще извършват в последните дни. Трудно е да се

разбере, защо Господ позволява на демоните да работят чрез деца, но тъй като всеки е роден в грях, винаги има потенциално зло, което да бъде експлоатирано. Демоните, които се пазят в окови, не са получили разрешение за дейността си и са нарушили ограниченията, наложени от Господ. А техните незаконни дела са записани в Битие 6:2-5. Тъй като те не получиха разрешение, те веднага получиха наказание. Специално наказание за Сатана и демоните му е приготвено за последните времена и е записано в Откровение 20:1-3. Както вие знаете, огненото езеро бе сътворено за Сатана и демоните му, като тяхна вечна съдба. В този век трябва да сме бдителни за огнените стрели на измама и изкушение на Сатана, които са позволени в границите на Божията допустима воля. Има ограничение за времето, в което демоните могат да работят, поставено от Господ, но този период от време не се е изпълнил все още. Като християни можем да ги връзваме в името на Исуса, обаче това **не** е за постоянно. **Не** можем да ги изпращаме в ада, защото само Бог може да прави това. За това е много важно за този, който тъкмо е бил освободен, да бъде правилно инструктиран, да остане в Божията воля, за да не бъде измъчван отново. Християнинът **може** да изгонва демони от изгубен човек, но ако човекът не се спаси и не се придържа към Божията воля, има възможност демоните да се върнат (виж Матей 12:43-45). Демоните са реално съществуващи духовни същества и те манипулират всичкото зло в света днес. Това ми бе открито, докато бях в духовния свят, като пътувах по улиците на града и наблюдавах в ужас как демоните изпълняваха задачите си върху покварените човеци. Въпреки че хората са духовни същества, ние сме ограничени във физическо тяло. Най-голямата духовна борба, която вилнее днес, е, между духът на човека и духовните сили на злото, управлявани от Сатана, които се борят за контрол и манипулация върху нашите плътски физически тела. Нашите духове се борят с вяра и чрез независимата ни воля, докато дяволът и неговите ангели се борят чрез измама, лукаво мошеничество и изкушение. Не трябва да правите грешка за тази война или оръжията, които са използвани, защото Писанията са ясни и недвусмислени във връзка с тях. Всъщност видях тези демони да се борят за контрол върху човешкото тяло. Може да ви изглежда, че човечеството е в значителна степен победено от тези духове, защото те могат да виждат и чувстват всичко каквото ние мислим, казваме и правим, докато ние изобщо не можем да доловим тяхната дейност. Много е трудно да се бориш с враг, който не виждаш, не чуваш и не усещаш, но докато уповаваш на Господ, няма от какво да се страхуваш. Понякога дори най-силният християнин може да се усъмни в съществуването и в действието им, като по този начин ги улеснява. Въпреки това човекът не е оставен беззащитен. Като сме направени по образ и подобие Божие, хората както Бог, имаме суверенна воля и никакъв дух не може да пристъпи тази воля, без разрешението на човека. Заради това тези демони са изградили големи способности в измамата. Основният принцип за тяхното действие е да направят нещо, което е лошо, толкова желано, красиво и не заплашващо, колкото е възможно, така че човекът, който е изкушаван да свали защитата си и да приеме, каквото и да е, което причинява грях. Веднъж, след като човек е излъган, става по-лесно за измамата да остане. В случаите на обладаване е по-лесно за демона да запази контрола си. Друга голяма защита, която човек има,

е ангелът пазител. Такъв ангел хранител не е назначен за всички хора, но само за тези, които са спасени и принадлежат на Бога. Помнете, че както демоните, ангелът хранител не може да наруши волята на човека, заради което, повечето от дейността му се състои да пази този индивидуален човек извън суверенната му воля. Най-великото оръжие на човека е Божието слово. В описанието на оръжията използвани в нашата духовна война, Павел споменава Божието слово (Еф.6:11-18), като единственото нападателно оръжие, което има човек. Въпреки че в голяма степен е превъзходен числено от тези същества (хиляда на един), човек е съответно подготвен за битка. Заради суверенната воля, ангелът хранител и Божието Слово, човек има по-висша защита и е по-силен в битката за душата си, отколкото демоните. Казвам на всеки - ако сте достатъчно сериозни в отговорността си да водите тази битка и да спечелите, не се страхувайте! Вашият Главнокомандващ армия, Учител, Изцелител и Утешител - Святия Дух, никога няма да ви остави и да се отрече от вас.

9. ПЪТЯТ КЪМ КЪЩИ

Когато ангелите решиха, че съм видял достатъчно демони по време на работата им във физическия свят, бях отведен отново във Второто небе, просто като преминахме през невидимата разделителна стена на измерението. След като стигнахме веднъж Второто небе, придружителят ме насочи в посока към Третото небе и аз бях щастлив най-накрая. Преди всичко исках да отида там през цялото време. Дори в този момент физическият ми живот беше първоначалната ми грижа. Изведнъж дойдохме до много красиво място. Знаем, че вече казах колко ужасно беше Второто небе, така че можете да си представите да открия нещо толкова красиво там. Това място изглеждаше като тунел, път, долина или някакъв вид магистрала. Имаше собствена брилянтна светлина и бе напълно заобиколено от невидима защита. Знаех, че невидимата защита беше протекцията на Святия Дух. Изглеждаше, че човешки същества се движеха през тунела или по пътя, или по долината, или каквото и да беше. Попитах придружителят ми кои бяха те. Той ми каза: “Това са светии, които си отиват у дома.” Това бяха отделените духове на християни, които са умрели на земята и си отиваха у дома. Всеки от тези светии бе придружен най-малко от един ангел пазител, а някои бяха придружени от цели множества ангели. Чудех се защо някои светии имаха само един ангел, а други много. Наблюдавах, докато светиите минаваха през пътя, през който всички светии трябва да минат, за да си отидат у дома. Това беше коридор от земята до Третото небе. Открих, че само на “упълномощени духове” им беше позволено да влязат в тунела. Никакви демони не бяха допускани вътре. Когато придружителят ми свърши да обяснява за пътуването на светиите към дома, влязох в тунела. Ангелът ме спря и ми каза, че трябва да пътувам успоредно на тунела, а не вътре. Пътувах следователно паралелно на тунела, извън него. Докато пътувахме покрай него, не се движехме със “скоростта на мисълта”. Вместо това пътувахме сякаш се носехме на облак. С други думи нямаше облак, но чувствах начина на пътуването все едно се носех на облак. Виждах светиите по всяко време как се движеха в тунела. Те бяха във форма на човек, но въпреки това не можех да засека някаква раса, години

или пол. Осъзнах, че тези светии, които наблюдавах, не бяха получили все още безсмъртните си тела, защото трябваше да чакат до Първото възкресение. В началото бях разочарован, че не ми беше позволено да пътувам в тунела със светиите, но това разочарование бе облекчено, когато ми казаха, че отиваме в същото място, където отиват и те. В края на краищата знаех, че ако физическият ми живот щеше да бъде удължен, трябваше да се явя пред Бог. Дори сега физическият ми живот бе най-важното нещо за мен. Докато пътувахме, забелязах, че демоните започнаха да изостават. Вратите се видяха в далечината и колкото по близо идвахме до тях, толкова по надалеч изоставаха демоните. Когато пристигнахме пред вратите, нямаше никакви демони. Въпреки че вратите на Третото небе се отваряха от Второто, никой демон не можеше да приближи. Вместо да ми позволи да вляза, ангелът ме постави пред вратите, леко настрана. Той ме инструктира да стоя там и да наблюдавам как светиите влизаха след като получат позволение в небето. Докато светиите бяха приемани, аз се чудех защо не ми беше позволено да извърша това, за което дойдох. Святият Дух ми каза, че това беше важно. Гледах петдесетте светии да влизат в небето, но нещото, което пропуснах беше рамката на времето. Обяснено ми беше, че по същото време, когато тези петдесет светии умрели на земята, други 1950 човека починали също, или само 50 от 2000 са успели да стигнат небето. Другите 1950 не бяха тук. Къде бяха те? Това беше само 2,5% отиващи в небето. 97,5% не успяха. Това ли представлява целия свят днес? Ако е така, 97,5% от населението на този свят не са готови да се срещнат с Бог. Тъжната част, приятелю, е, че точно това представлява ерата на лаодикийската църква, в която живеем днес. Живеем във време, когато мнозинството от църковните посетители са само християни на думи, а не са с предадени сърца. Обещах си, че няма да се опитвам да убедя никого в това, което казах. Въпреки това, бих искал да представя като доказателство притчата за сеяча, разказана от Исус, в тринадесетата глава на книгата на Матей. Ако прочетете тази глава по-внимателно, всеки три от четири човека, които чува посланието се закоравиха. Това е 75% по какъвто и начин да го смятате. Говоря за трима от четири човека, които успяха да чуят посланието, но се закоравиха! Тъжната част относно това, е, че надделяващото мнозинство от хора, които са се закоравили, не знаят, че са се закоравили! Те са си купили лъжа от Сатана и са били измамани. Били са подведени да повярват в нещо, което не е било истина и са били излъгани от Сатана, да отхвърлят посланието. Съберете 75%, които са се закоравили с тези в света, които никога не са чули истината и ще получите поразителните 97,5% население днес! Като съобщавам този факт, сега разбирам отвращението на Господ от лаодикийския тип църкви. Също ясно разбирам стиховете от посланието в Матей 7:22-23, които описват, колко много хора ще стоят пред трона в съда, като се молят: "Господи, Господи, не в Твоето име ли пророкувахме и не в Твоето име изгонвахме демони, и не в Твоето ли име вършихме велики дела?" Само за да им отговори Господ: "Никога не съм ви познавал. Махнете се от мен вие, които вършите беззаконие." Чуйте това, което имам да кажа, относно състоянието на църквите ни, защото сам Господ е казал, че състоянието им е идентично на църквата в Лаодикия (Откр.3:14-22). Те си мислят, че са здрави и не се нуждаят от

нищо, но всъщност са нещастни, мизерни, бедни, слепи и голи! Чуйте какво ми бе казано: Много индивидуални хора, които си мислят, че правят всичко необходимо, всъщност са на самия праг на вечна погибел!! Много изговарят с устата си, че познават Господ, докато всъщност са абсолютно слепи. Дяволът напълно ги е измамил. Тази служба с уста може да заблуди други, но със сигурност не заблуждава Господа. Докато сърцата им остават в света, те ще бъдат застрашени от вечно наказание. От Писанията ясно разбираме, че там, където е сърцето на човек, там е и богатството му и че всеки, чието сърце е в света, няма дори да спечели собствената си душа като богатство. Викам към вас като глас от отвъдното: “Който има уши нека слуша!”

10. ГРУБОТО СЪБУЖДАНЕ

Когато последният от петдесетте светии влезе в Третото небе, аз тръгнах да влизам също, но ескортът ми ме спря. Ангелът ми каза, че всички, които влязат в Третото небе, трябва да останат там, докато Самият Христос не ги върне обратно към физическия свят. Това е велика новина. Винаги съм вярвал в Библията и това, което тя казва за Христовото пришествие и затова, че Той ще доведе светиите с Него. Когато ангелите казаха, че не мога да вляза, освен ако не остана, аз протестирах: “Но ако не мога да вляза, тялото ми ще умре. Това ще провали цялата ми цел!” Все още физическият ми живот, дори в този момент, беше по-важен от всичко друго. Моят ангел хранител ми каза да стоя до едната страна на портите, а той да представи случаят ми. Той ме увери, че Бог ще чуе и ще отговори на молбата ми. Като стоях пред вратите, чувството на радост, щастие и удовлетворение се излъчваше от небето. Можех да почувствам топлината, която то произвеждаше. И като стоях там да моля за случая ми, можех да почувствам великата сила на Бог. Никое същество не можеше да се появи пред Него, дори отделени от врата, както бях аз, без да преживее велика сила, мощ и величие. В началото чувствах страх, някакво чувство на вина се предизвиква в мен, винаги, когато усещам, че се натрапвам на някого. Тогава открих сила и смелост в убеждението ми, че съм служил на Бог вярно за много години. Смело дойдох пред трона и започнах като припомних на Бог, какъв велик живот, изпълнен с любов, хваление и жертва съм живял за Него. Казах му за всичката работа, която съм свършил. Припомних Му, че съм Го приел в сърцето си, когато бях много млад и че съм Му служил през целия си живот, за всичките тези години. Припомних Му, че сега бях в беда и че само Той може да ми помогне, като ми подари продължение на физическия ми живот. Бог нищо не каза, докато аз говорех. Когато завърших молбата си, чух истинския Божий глас, като ми отговори. Гласът, който чух, не приличаше на сладкия глас, който Сатана използваше да ме измами, преди да отида в долината. Можете да съберете целия шум на всички бури, вулкани, торнадо и урагани и те по никакъв начин няма да успеят да имитират това, което аз чух. Звукът на Неговия глас не приличаше на сладкия глас, за който говорих по-рано. Звукът от гласът Му дойде върху мен над стените, дори преди думите да ме удариха. Тонът на гневът Му ме удари по-лицето, докато Бог продължи да ми говори, какъв точно живот съм живял. Той ми показа, че вярата ми беше мъртва, че

работата ми не беше приемлива и че съм се трудил напразно. Каза ми, че това е мерзост да живея такъв живот и тогава да се осмелявам да го нарека живот на хваление. По-нататък Той каза на тези, които вършат същите неща, че те са в опасност да преживеят Неговия вечен гняв. Докато Бог се занимаваше с мен, Той ми показа гняв. Забележете, че това не беше вечния гняв. Той наистина каза, че някои ще преживеят вечния Му гняв. Не вярвах, че Той ми говори по такъв начин. Бях Му служил с години. Мислех, че съм живял живот, който го удовлетворява. Тъй като Той изброяваше грешките ми, бях сигурен, че ме бе объркал с някой друг. Нямах никаква сила останала в мен, дори да се движа, камо ли да протестирам. Все пак се паникьосвах в себе си. Няма начин, Той да говореше за мен! Не можех да повярвам, че това, което казва, се отнася за мен. През всичките тези години си мислех, че върша делата на Бог, а Той ми каза, че това, което вършех, го правех за себе си. Дори когато проповядвах и свидетелствах за спасителната милост на Исус Христос, правех това единствено и само за себе си, за да може моята съвест да бъде облекчена. По същество, първата ми любов и първата ми работа са били за мен. След като моите нужди и желаниа бяха посрещнати и удовлетворени с цел да облекчи съвестта ми, чак тогава почвах да върша Божията работа. Той казва ясно в ученията Си, че Той е ревнив Бог и няма да допусне никакви други богове преди Него; плът, камък, кръв или каквото и да е. Няма да допусне никакви други богове преди Него. Бог ми каза, че няма да приеме този вид хваление в ден на фарисеите и със сигурност нямаше да приеме сега във века на лаодикийската църква. Той ми разясни това ясно и просто. За да може работата ми да бъде приета, трябва да работим според заповедта Му в Матей 6:33, която категорично казва: “Но първо търсете Неговото царство и Неговата правда; и всичко това ще ви се прибави.” Както Бог ми каза за истинските ми мотиви, стихът от Писанията от Матей 16:24-26 и Лука 14:24-33, ми стана ясен. Само сега, тъй като бях пред Него и Той ме наказваше, тези пасажи от стихове ми станаха кристално ясни с истинското си значение. Тъй като Бог ми каза за истинските ми мотиви, ясно виждах за първи път, че делата ми бяха мъртви. Тъй като Бог показваше гнева си към мен, не можех да стоя, нито да говоря. Никаква сила не беше останала в мен, все едно не бях нищо повече от мокър парцал, проснат на земята, гърчещ се в агония. Всъщност бях щастлив, че това не беше Божият вечен гняв, а само временен. Както и да е, тогава не знаех, че беше само временен. Трябва да се каже, че никога, докато бях наказван от Него, Той не каза, че не бях спасен, нито каза, че името ми не беше записано в книгата на живота на Агнеца. Той никога не ми спомена спасение, но само говори за моите дела, извършени през живота ми. Каза ми, че начинът на живот, който живеех, беше неприемлив за истински християнин. Докато Той говореше за моите мъртви дела, Той каза, че има някои хора, които не са спасени, но си мислят, че са. Тези хора ще преживеят Неговия вечен гняв. Той също ми обясни, че има други хора, сред децата Му, които ще се намерят в моето сегашно положение в Съдния ден. Това ми откри истинското значение на 1 Коринтяни 3:15, което казва: “А този, на когото работата изгори, ще претърпи загуба; а сам той ще се избави, но като през огън.” Няма думи, които да опишат болката, която преживявах, докато Божият гняв беше върху мен, заради този живот на така

наречена служба. Тази агония беше извън представите и угризението, което почувствах, произведе много тежко бреме, подобно на физическа тежест, която ме забожда в земята или на огромен камък, който ме затиска. Тъй като ставах по-слаб и по-слаб, умът ми като обезумял се опитваше да улови това, което Господ ми казваше, докато си спомнях всеки инцидент. Бог не прави грешки и това включва всичко, което е в ума ни. Бавно започнах да разбирам всичко. Спомнете си как Библията казва да нямаме други богове освен Него. Мислех си, че най-великият Бог беше единствения Бог в живота ми. Но не изпълнявах тази част от Писанията, която казва, че ако позволим на нещо да застане между нас и Господа (каквото и да е то), то става наш "бог". Осъзнах че всеки ден от живота ми беше посветен само на **самия мен!** През целия ми живот бях ангажиран само с **моите** нужди **първо** и **тогава** бях загрижен с това, което Господ искаше. Парите за помощ на църквата, за бедните и всичко друго беше на второ място, защото аз бях собствения си „бог“. Естествено, Сатана бе доволен. Естествено, Сатана бе доволен да ми позволи да остана в това, защото докато бях в това положение, не бях потребен на Господа и на царството Му. Позволих това да се случи, защото бях безразличен към Божиите неща. Беше ми прекалено удобно, за да се променям. И бях убеден, че можех да си остана такъв какъвто си бях, без да се налага да **правя** нещо. "Като например да следвам Божиите заповеди относно отричането на себе си, и ежедневното ми носене на кръста ми, за да Го следвам." Поради тези причини животът ми бе загубен и струваше абсолютно нищо в Божиите очи. Когато решим да Му служим на **първо** място, това решение трябва да бъде последвано от дела.

11. ИСТИНСКИЯТ МИ БАЩА

Когато Бог свърши с мен, разговорът беше свършил толкова неочаквано, сякаш някой спря чешмата. Не ми беше позволено да се мотая или дори да разсъждавам върху това, което каза Бог. Ангелите веднага ме понесоха, сякаш бях мокър парцал без сили. Напълно унищожен, не можех дори да си събера мислите. Ангелите ме заведоха обратно през Второто небе, през стената на измеренията и в болничната стая, където лежеше тялото ми. Върнах спокойствието си едва, когато стигнах до леглото ми. И като възвърнах спокойствието си, силно протестирах: "Не, не!" Казах на ангелите: "Бог не ми отговори! Той не каза "не" или "да" на молбата ми! Моля ви, о, моля ви, върнете ме обратно!" - умолявах ангелите. Бог е Бог на реда и Той никога не върши нещо случайно. Тъй като цялото това преживяване бе планирано от Бог, работата на ангелите приключи с молбата ми да се върна обратно. Бог се справяше с мен нежно и внимателно, чрез великата Си любов, като знаеше какво имах нужда да преживея, за да ми паднат люспите от очите ми. През времето, когато Бог показваше гнева си към мен, си мислех, че тази ярост беше ужасна и болезнена. По-късно открих, че беше нищо в сравнение с болката, която изгубените ще преживеят, когато получат Божия вечен гняв. Докато се придвижвах обратно до Третото небе, се опитвах да измисля логическа причина или легитимна основа на която да представя случаят си. Бог вече ми бе казал, че животът ми е провал. Следователно не можех да представя миналия ми живот като доказателство за намеренията ми да Му служа. Като стигнах отново пред вратите на Третото небе,

бях заведен до същото място, откъдето преди това представих случая. Не толкова смел този път, си спомних как Божият гняв ме бе повалил по-рано, въпреки това, бях помолил Бог за услуга и Той не ми отговори. Като исках отговора Му, без значение какъв бе той, аз отново започнах да pledирам по случая си. Този път Бог не ме повали долу, но ме остави да говоря. Той не ми говореше с гняв, но започна да ми отговаря с тон на съжаление. Ето ме, незначително нищо и най-малкото създание в цялата вселена, който си разменя думи с великия и чуден Бог, Който го е създал. Какво голямо чудо! Той изостави всичко за момент, само за да се занимава с мен. Той можеше да ме убие само в миг на око или можеше да ме остави на по ниско стоящи от Него. Той търпеливо ме изслуша чрез нежните си любов и грижа и внимателно чу всяко предложение, което направих. Докато показваше грижата си, Той ми показва също и как същото това нещо е било изпробвано да се извърши, но без успех. С търпение и любвеобилна грижа, Той ме изслуша, докато правех друго предложение. Беше като дълго пострадал, обичаш родител, Който се занимава с детето с отворени очи, нетърпеливо, подобно на дете, което моли родителите си да играе на улицата, докато любящият родител се опитва да му обясни, защо това не е възможно. Изглеждаше, че единствената му грижа е да ми помогне на моя проблем. Казах: “Татко, ако ми дадеш отговор на тази молба, да удължиш живота ми, ти обещавам, че ще се справя по-добре следващият път.” Господ отговори така: “Хауърд Питман, Ти си обещавал и преди.” Не бе необходимо да каже нещо друго. Там бяха всичките обещания, които съм направил пред Святия Бог през целия ми изминал живот. Нито едно от тях не бе изпълнено до край. По някакъв начин бях успял да ги наруша всичките. Като нямах какво друго да кажа, паднах на колене пред Него. Всичко което можех да кажа, беше “Амин” на собствената си присъда. Знаех, че в този момент, ако Той ме накаже в недрата на ада, казвам: “Амин” на собственото си осъждане. О, прославете Свялото Му име! Никога няма да спра да Му благодаря! В този момент Той не изиска правосъдие, но ми показва милост. Люспи паднаха от очите ми и душата ми изведнъж бе изпълнена със светлина. Този мощен, велик, всепоглъщаш Бог сега Го нямаше. На трона беше моят **истински** Баща. Той не беше Бог на разстояние, но истински баща. Реализацията на неговото бащинство и приятелство дойде до мен за първи път в живота ми. Чудесните взаимоотношения на които се наслаждавах с физическия ми баща и прекрасната любов, която споделяхме един към друг, изведнъж дойде в умът ми, сега бе увеличена хиляди пъти. Защото сега бях с истинския ми баща. Този, Който ме обичаше толкова много, че остави всичко, за да се занимава с мен, блудният син. За първи път в живота ми видях с очите на съзнанието ми, кой всъщност бе Бог. За първи път Го срещнах, какъвто беше, моят истински Баща и най-добър Приятел. Докато реализацията на Този, Който е, преливаше в душата ми, голяма и ужасна мъка дойде също. Мъка дойде, когато осъзнах, че с неподчинение съм наранил баща си. Тогава Той започна да се отнася с мен с мъка и гласът Му вече не изразяваше съжаление. Изведнъж осъзнах, че и Него Го болеше. Бог Го болеше, защото и мен ме болеше. Като беше истинен Бог, Той трябваше да ми позволи да страдам с тази болка и не можеше да я вземе от мен. Въпреки че трябваше да ми позволи това, не можеше да ми

позволи да страдам сам. Бог, най-великият, най-извисеният, Създателят на всичко, Баща на всички, нямаше да ме остави да страдам сам. Можете ли да си представите какво се случваше? Алфата и Омегата, причината за съществуването на Вселената, Го болеше, защото едно земно дете, също го болеше. О, каква любов! Какво разбиране. Това беше така извън всичко, което земните могат да разберат. О, колко ценно е едно малко и незначително земно дете, за този велик Бог. Тогава внезапно осъзнах, че физическият ми живот не беше толкова важен в края на краищата. Това за което бях наистина разтревожен, беше, какво искаше Баща ми. Неговата воля изведнъж стана първото нещо в живота ми и физическият живот не бе важен. Тогава Той ме върна обратно във физическия живот. Само когато бях достигнал до мястото, когато животът ми не означаваше нищо за мен, тогава Той ми го даде. Сега, след като блудният син се бе върнал, Бащата можеше да говори най-накрая. Той можеше да ми каже за какво беше цялото ми пътуване в небето и какво послание искаше да кажа на хората ми от земята. Когато люспите паднаха от очите и видях Баща ми такъв, какъвто беше в действителност. Него го болеше, защото и мен ме болеше, каква велика любов преживях този ден! Няма начин да ви предам колко сте ценни за Него, колко много обича всеки поотделно!! Всеки отделен индивидуален човек на тази планета земя, и колко ценни сте за Господа. Само ако можеше светът да узнае, стойността на индивидуалния човек. Откритието ми през този ден беше, че ако **ти** си бил единствения човек, Исус би умрял за теб. Чул си да се казва, че Исус умря, за да спаси света и Той наистина направи това. Въпреки това, отвъд тази невероятна жертва, без която ти не би имал абсолютно никаква стойност, Исус умря, за да спаси **теб**. Спасението е лично взаимоотношение между Исус и **теб**, индивидуалният човек. Това е най-ценното нещо. Той е най-добрият ти приятел, тогава се обърни към Него сега. Предай волята си сега на Него, като се помолиш с проста, но честна молитва, Бог да управлява живота ти, по всякакъв начин и да ти прости за всичките грехове. Ако търсиш Исус искрено, **ти** ще намериш истинския извор на цялото щастие и мир.

12. СЪБУДИ СЕ!

Посланието, което Бог ми даде, е било от дълго време в Библията. Никога не ми каза нещо, което е тайно за света. Библията свидетелства за всичките пет точки от посланието, което Бог ми даде за света днес. Само десетата глава от книгата Матей сама по себе си свидетелства почти за цялото послание. Сега ще повтора за вас точка по точка, цялото послание от пет точки, което Бог ми даде да занеса до този свят.

1. За тези, които се наричат християни, това е ерата на лаодикийската църква в която живеем. Голямо множество от така наречени християни всъщност живеят измамлив живот. Те говорят за Исус и играят на църква, но не го живеят. Те се представят за християни и тогава живеят като дявола. Купили са си голямата лъжа от Сатана, който им казва, че всичко е наред с тях. Той им казва, че е достатъчно да ходят на църква в неделя и да посещават службите в средата на седмицата, но що се отнася до останалото време, те трябва да изкарат всичко, което могат от

живота. Доколкото християнския им живот е засегнат, те вярват, че им е удобно и не се нуждаят от нищо и като резултат, те са само хладки християни, ако са християни изобщо. Заради това Господ каза, че ще ги избълва из устата си. Библията описва състоянието на този тип християни в Откровение 3:14-22.

2. Сатана е **личен** дявол. Знаете ли, че Сатана е бог? Знаете ли, че **лично** с всеки един отделен човек се справя? Точно както Исус се занимава с всеки индивидуален човек лично, така и Сатана. Душата на всяко човешко същество е много търсена от Бог и от Сатана. Както и да е, борбата за численото превъзходство отдавна е била спечелена от Сатана. Той печели тази битка за голямо числено превъзходство, заради великите си умения в областта на измамата, лъжата, мошеничеството и коварни лъжи. Той също има голяма войска от демони, които имат същите умения и възможности да му помагат в тази битка. Едно от най-големите оръжия на Сатана и демоните му е огромното количество, така наречено християнство. Тези християни дори не вярват, че Сатана съществува и че демоните съществуват, камо ли че те са заплахата. Знаем, че никой не може да се противи на враг, ако не вярва, че този враг съществува. Този който има уши нека слуша. Учете се от Божието Слово как да се противите на яростната атака от Сатана.

3. До целия свят, а това е вторият ден на Ной. Както беше в дните на Ной, така ще бъде и в дните на завръщането на човешкия син. Търговия, планове, строежи, разрастване се практикуваха от човешката раса в дните на Ной, до времето, когато влезе в ковчега. Човек не се замисли за това, което казваше Ной, нито повярва, че нещо ще се промени. Човечеството видя буреносните облаци на хоризонта, но все пак не повярва, че дъждът ги застрашаваше. Забележете близкия паралел днес. Човечеството вижда всичките знаци на последните дни, но все пак не вярва, че нещо ще се промени. Не вярва в предстоящото завръщане на Господа и не се подготвя да срещне Бог. Вместо това планира, строи, търгува и събира земни богатства. Дори и когато буреносните облаци на страдание се събират на хоризонта, той няма да чуе, нито ще повярва. Той все още отказва да повярва.

4. За тези, които твърдят, че са християни, те би трябвало да са Христови посланици на земята. От посланиците се очаква да представят правителствата си по всяко време. Един човек не може да има истинско свидетелство и сила в живота, освен ако не живее с християнска вяра по всяко време, 24 часа на денонощието, седем дни в седмицата. За да бъде истински християнин, човек трябва да го живее, не само да го говори. Да почиташ Бог с устата си, а не с сърцето си, е неприемливо и тези, които хвалят Бог само на думи, ще бъдат избълвани из устата Му. Той не иска само думи, но дела от тези, които твърдят, че Той е Спасителят им. Тези, които публично заявяват, че Го познават **по-добре**, да Го познават. Заради самите тях, тези, които заемат лидерска позиция в християнското движение е наистина по-добре да бъдат призвани към този пост от Него. Тези, които приемат отговорността да учат, проповядват или да имат някаква лидерска роля, имат много, за което да отговарят. Всичко, което е казано, се записва в тази точка, която е свързана с

заповедта Му отбелязана в Матей 6:33, “Но първо търсете Неговото царство и Неговата правда; и всичко това ще ви се прибави”.

5. Това е най-великата новина от Деня на Петдесетница! Бог сега е в процес на набиране на хора за армията, с която да разтърси този стар свят още веднъж. Чрез работата си с войниците си, Бог ще извърши велики дела, които ще разтърсят установената йерархия на така наречената организирана религия, която е в света днес. Войниците, които Бог събира сега, ще демонстрират силата на Бог в по-голяма степен, отколкото учениците по времето на Петдесетница. Някои ще бъдат дори по-велики демонстратори от Илия. Това е страхотно, удивително! Това е най-великата новина на всички времена! Божието възстановяване на армията Му вече се прави от известно време. Някои от тези войници са достигнали до определено ниво на вяра и са поставени в здрава позиция, където ще останат, докато Той не доведе всички нови до това ниво. Помнете, Библията казва, че Той е Начинателят и Усъвършителят на нашата вяра. Чрез вярата на войниците, Бог ще покаже великата си сила. Както казах по-рано, Той събира малцина от доста време, сега възстановяването на армията е започнало сериозно, защото Бог ще извърши велики чудеса чрез нея, както ни е обещал в Библията. Йоан Кръстител доведе духа на Илия в този свят и той дори не знаеше, че го е направил. Той отрече това, но Исус призна, че е така. Целта на този дух е да направи прави пътеките за идващия Господ. Казвам ви, че вие войниците, които се събират, за да се присъединят с тези, които са били събрани в миналото, ще донесете на този свят духа на Илия. Отново целта е да се направят прави пътеките за идващия Господ, защото Той ще дойде отново. Вие, които спите, сега е времето да се събудите! Вие, които сте поставени в тази здрава позиция от години, погледнете нагоре. Скоро ще имате работа. Към новите войници, бих казал, учете и изучавайте Библията старателно и търсете волята на Бог за всеки аспект от живота ви. Времето за вашето духовно обучение е малко, но вие ще бъдете използвани по начини, за които никога не сте си помисляли, че са възможни, ако търсите Бог на **първо** място в живота ви. Вие, които ще бъдете избрани, ще бъдете войниците на късния дъжд (събуждане на спящия дух) както се казва в Писанията. Това възстановяване е за края на Голямото съживление, за което пророк Йоил говори и което започна в Деня на Петдесетница. Краят на това велико съживление е началото на късния дъжд, така че трябва да се подготвите за битка с ученици на професионален войник. Знайте и това също. Ще има време или процес на “подбиране” на тези, които не са квалифицирани да бъдат членове на тази Гедеонова армия, точно както Гедеоновата армия беше подбрана, тази ще бъде също. Само някои избрани ще бъдат годни за служба в армията на християнските войници, която Господ ще използва в битката на последните времена.

13. ВЯРА

Бог ми позволи да повтора на света преживяването си и цялото това послание. След като бях инструктиран какво да правя, разбрах че определени ограничения ми бяха наложени, за да мога да върша това, което Бог искаше. Не трябваше да

събирам последователи или привърженици. Бог каза, че Той ще снабди нуждите ми и ще отправи към мен всяка помощ от която се нуждая. Тогава Бог ми върна живота и ми каза, че съм изцелен. Той изрече името ми и каза: “Хауърд Питман, нека ти бъде според вярата ти.” Когато каза това, интервюто свърши. Ангелите сложиха ръцете си върху мен и не помня нищо друго, докато отворих очите си в тялото ми в болничната стая. Първият човек, който си спомням, че видях, беше докторът ми, който стоеше до края на леглото. Като отворих очи, видях лека усмивка на лицето му. Видях го да се обръща към сестрата и да ѝ казва: “Ела да видиш мъжа - чудо!” Опитвах се да му разкажа за пътуването ми в небето, но той не искаше да чуе. Въпреки че отказа да обсъжда с мен, каквото и да е свързано с преживяването ми, той сам призна със собствената си уста, че се бе случило чудо! Един от първите изпити беше изцелението, което Бог ми даде. Не само че Той ме изцели от спукана артерия, но ме изцели още и от друга рядка нелечима болест. Тази болест нямаше нищо общо със спуканата артерия или с чудото, но беше нещо, с което трябваше да се справям в продължение на 20 години. Беше състояние, което лекарите наричаха нощен задух. Нощният задух е болест, която по някакъв начин кара автоматичното дихателно действие да спре, когато човек спи. Когато получавах такива атаки, се събуждах изведнъж и не можех да дишам. Когато сядах и докосвах нещо, започвах да дишам отново. Това беше страшно преживяване, но ме притесняваше само докато спях. Като получавах лечение за тази болест през изминалите 20 години от четири различни доктора, ми казаха, че причината е неизвестна и не знаят за лек. Всъщност, единственото лечение, което ми предписваха, беше съвети за диета и навици на сън. Понякога докторите си правеха експерименти, но безрезултатно. Нямаше подобрение, нито лечение. Последната атака, която имах, беше една седмица преди голямото чудо. Беше около полунощ и аз се събудих изведнъж, като не можех да дишам. Като седнах в леглото, хванах ръката на жена ми и все още не можех да дишам. Като изскочих от леглото се отправих към банята, докато си сипах чаша вода, бях на колене. Когато водата докосна устните ми, дишането ми започна отново. Няма нужда да го казвам, но не се върнах да спя тази нощ и веднага щом лекарският кабинет отвори сутринта, бях там. Докторът беше объркан, защото си мислеше, че не вземам съветите му на сериозно. Той ми каза: “Господин Питман, изглежда, че не сте убедени в сериозността на тази болест.” Уверих го, че оценявах съветите му и че осъзнавах колко сериозен беше проблемът. Той посъветва съпругата ми да се обучи как да задвижи дишането ми, ако то спре отново. Тя трябваше да се научи да прави изкуствено дишане. Когато помолих Бог за изцеление, го молих само за спуканата ми артерия, въпреки това, когато Бог ми каза, че бях изцелен, това се отнасяше и за двете болести. Бог бе изцелил и двете ми състояния, но и двете бяха изцелени по различен начин. От нощният задух ме изцели моментално. Този тип мигновени изцеления е познат като чудодейни изцеления. От спуканата артерия ме изцели съвършено, но изцелението идваше постепенно за период от време. Той ми каза, че бях изцелен, но в продължение на три месеца, след като се върнах от болницата, тялото ми не се чувстваше изцелено. Понякога болката беше толкова голяма, че не можех да я понеса. Тогава жена ми ме молеше да се върна в

болницата за помощ, но не можех да направя това. Бог ми каза, че бях изцелен и аз трябваше да Му вярвам. Ако Бог не ми бе казал, че бях изцелен, тогава щях да се върна в болницата за помощ, но трябваше да уповавам на Бога, без значение колко ме болеше. След няколко месеца тялото ми най-накрая се откри здраво, Бог ме бе изцелил от две сериозни болести и го бе извършил по два различни начина. Всеки от тях за всяка болест бе негов избор, но вярата ми бе необходима и в двете изцеления. Изпитанието на вярата ми бе необходимо, защото трябваше да науча от личен опит, че има повече от един вид вяра. Библията говори за четири различни вида вяра: Временна, мъртва, интелектуална и спасяваща и истинска. Важно беше да разбере какво е истинската вяра, защото цялото ми пътуване с Бог, това да разнеса посланието Му на света, щеше да бъде чрез вяра. Разбираше се, че щеше да бъде покъртително, ако се бях опитал да вървя с Него с неправилният вид вяра. За да знаете разликата, ще ви дам примери за четирите вида вяра от Библията. За първи пример ще вземем временната вяра. Лука 8:13 казва, че “Падналото на канарата са тези, които, когато чуят, приемат словото с радост; но те, като нямат корен, временно вярват, а когато настане изпитание, отстъпват.” Забележете как казва, че вярват “временно” и после отстъпват, като имат само временната вяра. Ако вярата ми беше временна, никога нямаше да получа изцелението, което Бог ми каза, че имам. Като прибавка към това, изцелението от нощен задух, щеше да бъде само временно. Пример номер две е интелектуалната вяра. Йоан 2:19 казва: “Ти вярваш, че има само един Бог, добре правиш; и злите духове вярват и треперят.” Само да изповядвате с устата си, че има Бог, не е достатъчно, тъй като демоните също го познават. Можех по цял ден да говоря, че съм изцелен, и все пак да отида на доктор, просто за да го провери, но това щеше да е проява на интелектуална вяра. Щях да изповядвам с устата си, но не и да вярвам със сърцето си. Пример номер 3 е мъртва вяра. Яков 2:17 казва: “Така и вярата, ако няма дела, сама по себе си е мъртва.” Когато Бог ми каза, че бях изцелен, аз Му повярвах. Следователно вършех бизнеса си, въпреки придружаващата ме болка. Можех да си стоя в леглото и да казвам: “Ще изчакам изцелението ми да дойде.” Ако бях направил това, изцелението ми все още нямаше да е пристигнало. Трябваше да облека вярата си в дела или действия, за да бъде тя жива. Без дела и действия щеше да е мъртва. Бог казваше, че бях изцелен и аз **бях** изцелен! Въпреки че всичките доказателства си противоречаха, живеех всеки ден, сякаш тези противоречиви доказателства не съществуваха. Пример номер 4 е истинската вяра. Римл.10:9,10 казва: “Защото, ако изповядаш с устата си, че Исус е Господ, и повярваш със сърцето си, че Бог Го е възкресил от мъртвите, ще се спасиш. Защото със сърце вярва човек и се оправдава, а с уста прави изповед и се спасява.” Когато Библията говори за сърцето, няма се предвид физическия орган, който изпомпва кръвта към тялото. Вместо това се говори за вътрешната ни същност, духът ни. Така аз вярвах със сърцето си, с духът ми, с вътрешната си същност на Бог и действах чрез тази вяра. Това, което Бог ми каза, се случи, защото аз вярвах. Практикувах тази вяра всеки ден и издържах на теста всекидневно. Изпитът ми не дойде само веднъж и после да си отиде. Не дойде и два дни, нито три. Изпитанието идваше ден след ден, ден след ден, седмица след

седмица, седмица след седмица, и месец след месец, месец след месец. Трябваше да посрещам всеки ден с вяра в това, което Бог каза и да си върша работата, сякаш и тялото ми вярваше също.

14. ИНТЕРПРЕТАЦИЯ

Когато Бог ми позволи на 7 май 1980 да разкажа на света за преживяването ми, Той ми изпрати интерпретация на част от сънищата ми чрез моя приятел Лари Буун, който участваше в единия сън.

Първи сън. Сънят ми в люлеещия се стол символизираше отношението ми към истинската църква и работата ми в нея. Мислех си, че ми е удобно и не се нуждаех от нищо. Умиращата ми майка представляваше истинската църква, за която не се безпокоях. Кучето беше Сатана, чието ухапване на ръката ми показваше, че ще имам нужда от физическо разтърсване, за да се събудя. Невидимата защита около мен беше протекцията на Светия Дух. Фактът, че изгоних Сатана през предната врата символизираше победата ми над него, а опитът му да се върне пред задната врата, показваше, че Сатана няма да спре опитите си да ме унищожи. Трусът, който получих, когато тялото на кучето удари вратата, показва жестокостта на атаките на Сатана.

Втори сън. Когато видях себе си на прага на стара, празна, триетажна сграда, аз гледах истинската Христова църква. Сградата беше стара, но все пак ми бе непозната. Трите етажа представляваха тригодишното ми служение на изпитания. В сградата нямаше мебели, нито хора, което показва недостига на истински войници и материалните притежания на истинската Му църква днес. Бялото куче в килера беше Сатана, докато черното беше истинското събрание.

Днес Сатана притиска истинското събрание, което що се отнася до света, е видимо мъртво в очите на света. Бялото куче изглеждаше добро, докато черното изглеждаше зло, въпреки това точно обратното беше вярно. Фактът, че успях да устоя на хипнотичните очи на бялото куче, показваше, че Бог ми е дал победа над Сатана още веднъж. За известно време Сатана се отдели от църквата, но когато се върна, беше дегизиран, като моят най-добър приятел. Още веднъж получих свръхестествена помощ, за да го разпозная и успях да покажа кой всъщност бе той. Това няма да го спре, защото той ще се върне отново, а това, че се представи за моя приятел, показва един от методите, които Сатана ще използва, за да унищожи мен и това послание. Той ще дойде до мен чрез тези, които смятам за приятели.

Трети сън. В този сън бях на мисионерско пътуване. Чантата с кучешка храна на рамото ми е посланието, което Бог ми даде за този свят. Хората в къщата бяха Божиите деца, до които бях изпратен. Опитът на кучето да ме атакува представляваше неспирната атака на Сатана срещу посланието, което Бог изпращаше чрез мен. Съобщението от небето предсказваше велико свръхестествено събитие, което ще се случи, докато съм на едно от мисионерските пътувания.

Докато бях сам в стаята си през нощта, съответно два месеца по-късно, Святият Дух ми даде тълкувание за четвъртия сън. Той просто каза, че този сън показваше, че ще бъда пратен на чужди мисионерски полета, за да занеса посланието и докато бях в Англия, още едно велико свръхестествено събитие щеше да се случи. Тълкуванието тогава спря. Все още не съм получил интерпретация на петия последен сън. Всичко се обобщава в посланието, което давам на хората днес: За християните, които са истински Божии чада, времето е много ценно. Погледни нагоре, приятелю, защото изкуплението ти е близо.

15. НЕЗАВЪРШЕН

Ако не сте сигурни, че не сте членове на тази армия, която Бог събира, ако не сте сигурни, че името ви е записано в книгата на живота, ако не сте сигурни, че сте новородени вярващи и сте спасени, ви умолявам, не продължавайте това, което вършите, преди да паднете на колене пред Господа. Бъдете новородени. Стигнахме последните времена и остават много малко дни. Времето е много скъпо за теб и за мен. Като говоря от името на човек, преживял смъртта, бях в небето и получих втори шанс. Сега се моля за вас. Колко е вярно Словото Му, което ни казва, че времето е близо? Посланието, което получих, е събитието, което ще разтърси земята. Това съобщение представляваше разпространеното по целия свят събитие, което ще започне веднага. Споменатото събитие бе предсказано от Исус и е записано в Откровение глава 3, стих 16. Това е всъщност световно разпространеното повръщане, както нашия Господ каза, че ще избълва из устата си така наречените хладки християни. Баща ми в съня беше Бог. Полицаят представляваше тайният начин по-който Сатана чрез така наречени църковни лидери ще поеме контрол върху “световната религиозна система”. Сатана е поел контролът върху така наречената църква. И сега заради това, тези, които наистина принадлежат на Бог и са истинската Му църква, трябва да заемат по-видима позиция и да бъдат “специалните” хора, които Той ги призова да бъдат или няма да бъдат Негови изобщо! Сега след като Бог избълва из устата Си хора, колко време ще ни даде, не се знае. Какво следва след това? Погледнете внимателно 18 стих от 3 глава на Откровение. Този стих ни казва какво следва. Но какво иска да каже Той с това “злато, пречистено с огън”? Какво относно “белите одежди” и “очния мехлем”? Златото винаги е било човешкото богатство, одеждите - покритието му или дрехите му, а очния мехлем - за да вижда. Богатството на огъня (ревност), белите одежди (праведност) и очния мехлем (вяра, с която да виждаш духовните неща). Всичко това се дава само на истинските Божии хора... Тези, които му се покоряват! Помислете си за това!!!